

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/362/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4314214964
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4314214964.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a členiek senátu JUDr. Márie Malíkovej a JUDr. Sone Vackovej v právnej veci žalobcu: D. T., narodený XX.XX.XXXX, bydlisko H. R. XXX, zastúpeného: JUDr. Gabriela Strýčeková, advokátka so sídlom Gladiolová 12, Nitra, proti žalovaným: 1. A. R., narodený XX.XX.XXXX, bydlisko Konopná XX, A., 2. KOOPERATIVA poisťovňa a.s., Vienna Insurance Group, Štefanovičová 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 4. apríla 2016 č.k. 9C/186/2014-164, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaní v 1. a 2. rade majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatať škody v sume 1.310,98 eura, voči žalovanému v 1. rade zaplatať nemajetkovej ujmy v sume 12.000 eur, a náhrady trov konania. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 449 ods. 1, 2, 3, § 11, 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1, 2, nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 101 ods. 1, 3, 4, 5, zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, § 4 ods. 5 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

1.2. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že dňa 03.07.2012 v A. došlo k dopravnej nehode, pri ktorej vodič D. R., narodený XX.XX.XXXX vozidlom zn. Opel Vectra, EČ A patriace žalovanému v 2. rade, na priechode pre chodcov zrazil chodkyňu E. T., nar. XX.XX.XXXX, sestru žalobcu, ktorá zraneniam v ten istý deň podľahla. Vodič D. R. bol právoplatným rozsudkom Okresného súdu Levice sp.zn. 4T/218/2012 zo dňa 19.12.2012 uznaný vinným. Žalovaný v 1. rade ako prevádzkovateľ motorového vozidla nahlásil u žalovaného v 2. rade škodovú udalosť, ktorá bola zaevidovaná pod č. 9519083173. Žalobca si uplatnil u žalovaného v 2. rade nárok na náhradu škody vo výške 3.500,36 eura, ktorý bol vo výške 1.617,13 eura uspokojený z povinného zmluvného poistenia, za refundáciu VZP za poskytnutie zdravotnej starostlivosti alebo jej E. T. 189,11 eura, za náklady spojené s pohrebom 601,50 eura a 500 eur, za ošatné 99,60 eura, za cestovné na pohreb a späť 10 eur.

1.2. V súvislosti s nárokom na náhradu škody mal z vykonaného dokazovania preukázané, že žalovaný v 2. rade zaplatil žalobcovi všetko, čo mu podľa zákona za pohrebné služby, ošatné a cestovné patrilo. Rozdiel uplatnenej čiastky a vyplatennej čiastky, ktorý tvorí žalovanú sumu 1.310,98 eura považoval za neopodstatnený. Cestovné náklady vo výške 198,98 eura žalobca nepreukázal, či boli skutočne účelne vynaložené. Nebolo ani zrejmé, na základe čoho okrem pohonných hmôt bola vyúčtovaná aj základná sadzba náhrady v sume 0,183 € za 1 km. Rovnako nemal za nevyhnutné vykonanie kompletnej demontáže pôvodného dvojrobu a vybudovanie nového hrobového miesta, krycích dosiek

aj s pomníkom. Poukázal na to, že z povinného zmluvného poistenia bola vyplatená suma 1.000 eur (ako polovica ceny dvojhrobu), ktorú považoval za dostatočnú. Ošatné, ktoré bolo čiastočne uspokojené z povinného zmluvného poistenia PZP. Vo zvyšku nárok na ošatné nemal preukázaný.

1.3. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 12.000 eur proti žalovanému v 1. rade nepovažoval za dôvodný. Konštatoval, že v dôsledku dopravnej nehody došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, konkrétne práva na súkromie, ktoré zahŕňa aj právo na rodinný život spočívajúci v udržiavaní a rozvíjaní vzájomných citových, morálnych a sociálnych väzieb medzi najbližšími osobami. Mal preukázané, že žalobca a jeho nebohá sestra boli slobodní a žili dlhé roky spoločne v rodičovskom dome, avšak v posledných piatich rokoch nebohá bývala sama v byte, pričom nebola vyslovene odkázaná na pomoc inej osoby. Žalobca sa s ňou stretával raz do mesiaca, mimo zimných mesiacov častejšie a raz za mesiac jej zavolať, nezabezpečoval jej starostlivosť, pomáhal jej skôr jeho brat D. ktorý ju vozil k lekárom, prípadne pomáhal s praním. Z uvedeného vyvodil záver, že u žalobcu nedošlo k takej deštrukcii medziľudských väzieb, ktorá by odôvodňovala priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Vzal pri tom do úvahy skutočnosť, že vodič D. R. spôsobil nehodu z neobstaranosti, svoj čin oľutoval, uzavrel dohodu o vine a treste a pozostalému bratovi D. sa ospravedlnil a ponúkol mu pomoc, ktorú však tento odmietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP, ale úspešným žalovaným náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ich neuplatnili a zo spisu im žiadne trovy nevyplývali.

2. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel, alebo zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Dôvodil, že súd prvej inštancie mu nedal priestor na záverečné vyjadrenie k veci, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Tvrdil, že jeho postavenie je znevýhodnené tým, že žalovaný v 1. rade je synom zamestnankyne súdu prvej inštancie. Považoval napadnuté rozhodnutie za zjavne neodôvodnené, lebo súd prvej inštancie neprihliadol na všetky skutočnosti, ktoré vyšli za konania najavo, hodnotenie dôkazov vykonal jednostranne tak, aby žalobe nevyhovel ani len sčasti. Namietal voči aplikácii § 94 ods. 1 zákona číslo 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, podľa ktorej súd prvej inštancie analogicky ustálil, že náhradu za smrť možno priznať len úzkemu okruhu najbližšej rodiny tvorenej manželom a nezaopatrenými deťmi. Namietal tiež, že súd prvej inštancie nezohľadnil zásah do osobnostných práv nebohej sestry žalobcu ani do jeho osobnostných práv. Poukázal na to, že tragickým úmrtím nebohej sestry došlo u neho nielen psychickej ujme, ale aj k strate kvality rodinného života, ktorú mali, aj keď sa denne nestretávali. Tvrdil, že ani žalovaný v 1. rade ani vodič sa s ním a s jeho bratom D. T. nestretli a neponúkli žalobcovi žiadne odškodnenie. Pre prípad potvrdenia napadnutého rozsudku žiadal, aby odvolací súd pripustil dovolanie k dovolacej otázke: „Je súrodenec oprávnený po smrti fyzickej osoby uplatňovať právo na ochranu jej osobnosti (dotknutej osoby), ak neexistuje žiadna osoba okruhu osôb, ktoré taxatívne vymenúva ustanovenie § 15 Občianskeho zákonníka?“ Žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalovaný v 2. rade sa k odvolaniu vyjadril písomne. Mal za to, že súd prvej inštancie v danej veci zohľadnil všetky okolnosti daného prípadu a rozhodnutie považoval za vecne správne. Za dostatočné zadostučinenie považoval postihnutie vinníka nehody v trestnom konaní.

4. Žalovaný v 1. rade sa k odvolaniu vyjadril písomne. Tvrdil, že nemal byť vôbec žalovaný, keďže za uplatnené nároky nesie zodpovednosť žalovaný v 2. rade na základe povinného zmluvného poistenia. Mal za to, že úmrtím sestry žalobcu nedošlo k tak intenzívnemu zásahu do medziľudských vzťahov a k ich deštrukcii, ktorý by odôvodňoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za vecne správne.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa § 470 ods. 2 CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

8. Civilný sporový poriadok, ktorý bol prijatý zákonom č. 160/2015 Z.z. a nadobudol účinnosť 01.07.2016, vychádza z princípu aplikácie procesných noriem v ňom obsiahnutých na všetky konania, teda aj na tie, ktoré boli začaté pred dňom jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 1 a 2 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Žalobca v odvolaní namietal vadu konania spočívajúcu v tom, že žalobcovi bola odňatá možnosť konať pred súdom, lebo súd prvej inštancie mu nedal priestor na záverečné vyjadrenie k veci, a že jeho postavenie znevýhodnené tým, že žalovaný v 1. rade je synom zamestnankyne súdu prvej inštancie. Odvolací súd preto, predtým ako preskúmal napadnutý rozsudok skúmal, či súd prvej inštancie konanie zaťažil vadou konania namietanou žalobcom. Konanie pred súdom prvej inštancie prebiehalo za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, ako procesného predpisu upravujúceho postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní. Podľa § 118 ods. 4 OSP, ak sa pojednávanie neodročuje, pred jeho skončením súd vyzve účastníkov, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. Na záver súd uznesením vyhlási dokazovanie za skončené. Z citovaného ustanovenia vyplýva jednak procesná povinnosť súdu vyzvať účastníkov na zhrnutie ich návrhov a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci, jednak tomu zodpovedajúce procesné oprávnenie účastníka na „záverečnú reč“. V nej môžu účastníci zhrnúť svoje návrhy, vyjadriť svoj názor na vykonané dokazovanie z hľadiska jeho úplnosti, zákonnosti a hodnotenia jednotlivých dôkazov. Vyjadriť sa môžu tak k skutkovej ako aj k právnej stránke veci. Súdna prax však ustálila, že takéto zhrnutie a vyjadrenie nemusí predniesť osobne účastník konania, môže ho za neho predniesť jeho zástupca. Z obsahu spisu vyplýva, že na pojednávaní dňa 14.03.2016 súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené. Následne predniesli záverečné reči právna zástupkyňa žalobcu, žalovaný v 1. rade a zástupkyňa žalovaného v 2. rade. Z uvedeného je zrejmé, že všetkým účastníkom bol vytvorený priestor na realizáciu procesného práva vyplývajúceho z § 118 ods. 4 OSP. Preto je táto námietka žalobcu nedôvodná. Rovnako nedôvodná je i námietka žalobcu poukazujúca na príbuzenský vzťah medzi žalovaným v 1. rade a bližšie neoznačenou zamestnankyňou súdu prvej inštancie. Pokiaľ mal žalobca pochybnosti o nestrannosti konajúceho súdu, mohol uplatniť námietku zaujatosti podľa § 17 OSP, ktoré procesné právo v zákonom stanovenej lehote nevyužil. Keďže odvolací súd nezistil žiadne vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť, preto pristúpil k meritórnemu prejednaniu veci.

12. Predmetom konania sú dva nároky žalobcu. Prvý nárok je nárok na náhradu škody vo výške 1.310,98 eura, ktorú žiada od oboch žalovaných spoločne a nerozdielne. Druhý nárok je nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 12.000 eur, ktorú žiada od žalovaného v 1. rade. Zo zisteného skutkového stavu je nesporné, že rozsudkom Okresného súdu A. zo dňa 19.12.2012 sp.zn. 4T/218/2012, bola schválená dohoda o vine a treste č. 2Pv 408/2012 zo dňa 19.11.2012 uzavretá medzi prokurátorom Okresnej prokuratúry v A. a obvineným D. R. tak, že obvinený je vinný, že dňa 03.07.2012 v čase o 17,40 h v A. viedol po štvorprúdovej komunikácii, ulici Q. R., v ľavom jazdnom pruhu v smere svojej jazdy osobné motorové vozidlo žalovaného v 1. rade zn. Opel Vectra Caravan s EČ A v smere od centra mesta k železničnej stanici, kde na križovatke s ulicou R. na vyznačenom priechode pre chodcov prehliadol z pravej strany doľava idúcu chodkyňu E. T., ktorej nedal prednosť, čím porušil ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno c/ písmeno f/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, následkom čoho došlo na priechode pre chodcov v ľavom jazdnom pruhu k zrážke medzi pravou časťou vozidla Opel a chodkyňou a k jej následnému vymršteniu na kapotu, kde hlavou narazila do čelného skla vozidla,

odkiaľ spadla na vozovku do pravého jazdného pruhu v smere jazdy, pričom v dôsledku tejto dopravnej zrážky utrpela mnohopočetné zranenia po celom tele, okrem iného aj ložiskové pomliaždenie mozgu a zakrvácanie medzi mäkké blany mozgové v dôsledku viacnásobných zlomenín kľemby a spodiny lebečnej, ktorým zraneniam podľahla v ten istý deň o 18,25 h. Tým spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno h/ Trestného zákona a za to bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 24 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky. Vodič vozidla Opel D. R. bol v pracovnoprávnom vzťahu u žalovaného v 1. rade a ako jeho zamestnanec vykonával pre neho podľa jeho pokynov prepravnú činnosť. Žalovaný v 1. rade bol prevádzkovateľom vozidla zn. Opel EČ A. Zo zisteného skutkového stavu ďalej vyplýva, že dotknutá osoba E. T. bola sestra žalobcu.

13. Odvolací preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom z vykonaného dokazovania vyvodil i správny právny záver. V prvom rade súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalovaný v 2. rade s povinného zmluvného poistenia zaplatil žalobcovi celú škodu, ktorej náhrada mu podľa zákona za pohrebné služby, ošatné a cestovné patrila a bola žalobcom preukázaná. Správny je aj záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého u žalobcu nebola preukázaná taká intenzita zásahu do práva na ochranu osobnosti, ktorá by odôvodňovala priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Odvolací súd sa s uvedenými závermi v plnom rozsahu stotožnil a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny, potvrdil. Odvolací súd sa tiež stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, ktoré nepovažuje za potrebné opakovať, vrátane citácie právnych predpisov, a na tieto dôvody a zákonné ustanovenia ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

14. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dodáva, že podľa ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka každá fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, mena a prejavov osobnej povahy. Súčasťou uvedeného práva je i právo na súkromie a rodinný život, ktoré v sebe zahrňuje tiež právo fyzickej osoby na spolužitie s ďalšími osobami, predovšetkým s členmi rodiny a právo na vytváranie a rozvíjanie rodinných vzťahov. Zásah do práva na ochranu osobnosti môže byť spôsobený len konaním, ktoré je neoprávnené a je objektívne spôsobilé negatívne pôsobiť na práva na ochranu osobnosti. Medzi neoprávneným zásahom a poškodením niektorého z osobnostných práv musí byť vzťah príčinnej súvislosti. Fyzická osoba má právo najmä domáhať sa, aby sa od neoprávnených zásahov upustilo a aby jej bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka) voči tomu, kto sa zásahu do jej práva na ochranu osobnosti dopustil. V prípade, ak by morálne zadosťučinenie nebolo postačujúce zákon umožňuje priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Predpokladom priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch je zistenie, že v konkrétnom prípade zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepostačuje z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých konkrétnej fyzickej osobe. Zákon len demonštratívne uvádza dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktoré spočívajú v tom, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Iné dôvody pre rozhodnutie súdu o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch sú dôvody, ktoré svojou vážnosťou a obsahom sú porovnateľné s demonštratívne uvedenými dôvodmi v ustanovení § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ktoré musia byť v rozhodnutí súdu výslovne uvedené. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je síce predmetom voľného uváženia súdu, súd pritom však musí vychádzať z úplne zisteného skutkového stavu a opierať sa o konkrétne a preskúmateľné hľadiská.

15. Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP sa pri posudzovaní danej veci zaoberal námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní. Námietku voči nedostatočnému odôvodneniu napadnutého rozsudku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Súd je pri hodnotení dôkazov povinný prihliadať na všetko, čo vyšlo pri prejednávaní veci najavo, dôkazy hodnotí podľa vlastnej úvahy každý jednotlivito a všetky v ich vzájomnej súvislosti. Za nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie v nemožno považovať skutočnosť, že súd svoj rozsudok neodôvodnil podľa predstavy žalobcu. Osobitne odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu nebol takej intenzity, aby boli splnené predpoklady na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, potom nebolo dôvodné, aby sa zaoberal uplatnenou výškou náhrady. Preto ani túto námietku nepovažoval za dôvodnú. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nezohľadnil zásah do jeho osobnostných práv, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, z ktorého jednoznačne vyplýva záver, že súd prvej inštancie nezistil zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu

takej intenzity, ktorú predpokladá ustanovenie § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. S otázkou dôvodov pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch sa odvolací súd podrobne zaoberal v bode 14. Zákonom predpokladané ani iné porovnateľné dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch v danej veci preukázané neboli, preto ani táto námietka nie je dôvodná. Námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nezohľadnil ani zásah do osobnostných práv nebohej sestry žalobcu je nepochopiteľná a v rozpore s obsahom žaloby. Žalobca totiž jednoznačne uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka za zásah do ochrany jeho osobnosti. Podľa obsahu žaloby išlo o náhradu za ujmu, ktorá vznikla žalobcovi, teda utrpel ju žalobca v súvislosti so zásahom do ochrany osobnosti žalobcu. Je nesporné, že zákon umožňuje aj inej osobe ako tej, do práv ktorej bolo zasiahnuté, uplatňovať právo na ochranu osobnosti osoby, ktorá zomrela. Toto právo však patrí len manželovi a deťom, ak ich niet, rodičom zomrelej fyzickej osoby (§ 15 Občianskeho zákonníka). V danej veci však takýto nárok uplatnený nebol a v konečnom dôsledku žalobca na jeho uplatnenie ani nie je aktívne vecne legitimovaný. S uvedeným úzko súvisí návrh žalobcu na pripustenie dovolania. Práve formulácia dovolacej otázky nasvedčuje tomu, že žalobca nerozlišuje, či nárok na ochranu osobnosti uplatňuje osoba, do práv ktorej bolo zasiahnuté, alebo iná osoba uvedená v § 15 Občianskeho zákonníka. Je možné, že k tomu došlo z dôvodu, že súd prvej inštancie v závere odôvodnenia napadnutého rozsudku poukázal na nárok podľa § 94 ods. 1 zákona číslo 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, podľa ktorého manžel, manželka a nezaopatrené deti poškodeného, ktorý zomrel v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania majú nárok na jednorázové odškodné. Z uvedeného ustanovenia vyvodil, že analogicky aj v prípade občianskoprávných vzťahov je možné priznať náhradu za smrť len okruhu najbližšie rodiny tvorenej manželom a nezaopatrenými deťmi. Odvolací súd uvedenú analógiu súdu prvej inštancie síce nezdieľa, to však nič nemení na vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia.

16. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

17. K žiadosti žalobcu, aby odvolací súd pre prípad potvrdenia napadnutého rozsudku pripustil dovolanie k dovolacej otázke: „Je súrodeneц oprávnený po smrti fyzickej osoby uplatňovať právo na ochranu jej osobnosti (dotknutej osoby), ak neexistuje žiadna osoba okruhu osôb, ktoré taxatívne vymenúva ustanovenie § 15 Občianskeho zákonníka?“, odvolací súd poukazuje na novú právnu úpravu prípustnosti dovolania v § 421 CSP. Podľa tejto právnej úpravy žalobcovi nič nebráni, aby podal dovolanie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od právnej otázky a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Na základe ustanovení Civilného sporového poriadku už odvolaciemu súdu neprináleží rozhodovať o pripustení dovolania.

18. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu, že žalovaní v 1. a 2. rade boli v odvolacom konaní úspešní.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).